

Hogy dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat!

Időpont: 1968. január 19. Imahéten

Ótestamentumi Ige: Ézs 42,1-9

Ímé az én szolgám, akit gyámolítok, az én választottam, akit szívem kedvel, lelkemet adtam ő belé, törvényt beszél a népeknek. Nem kiált és nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. Megrepedt nádat nem tör el, a pislogó gyertya belet nem oltja ki, a törvényt igazán jelenti meg. Nem pislog és meg nem reped, míg a földön törvényt tanít, és a szigetek várnak tanítására.

Így szól az Úr Isten, aki az egeket teremté és kifeszíté, és kiterjeszté termésivel a földet, aki lelket ad a rajta lakó népnek, és lehetet a rajta járóknak: Én, az Úr, hívtalak el igazságban, és fogom kezedet, és megőrizlek és népnek szövetségévé teszek, pogányoknak világosságává. Hogy megnyisd a vakoknak szemeit, hogy a foglyot a tömlöcből kihozzad, és a fogházból a sötétben ülőket. Én vagyok az Úr, ez a nevem, és dicsőségemet másnak nem adom, sem dicséretemet a bálványoknak. A régiek ímé beteltek, és most újakat hirdetek, mielőtt meglennének, tudatom veletek.

Újtestamentumi Ige: Mt 5,16

Ének: 750, 380

Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.

Ima: köszönjük Urunk, hogy igaz az, hogy „*Itt az Isten köztünk*”. Áldunk azért, hogy csendben vagy lármában, békességben vagy békétlenségben, harcban vagy nyugalomban mindig Előtted élhetünk. Köszönjük, hogy hallhatjuk szavadat, olvashatjuk a Bibliát, ahol szól a Szentlélek és igaz az az ígéreted, hogy „*ahol ketten vagy hárman együtt vannak, ott vagy*” azok között. Áldd meg gondolatainkat, mutasd meg az utat, amelyen járnunk kell és vezess a te közeledbe minduntalan!

Ámen!

Az imádságról szólnak a szentírási Igék. Ha az ima osztályozására gondolunk, három fajta imádságot lehet megkülönböztetni: van kérő, köszönő, és dicsőítő imádság. Mindhárom nevében benne van a tartalom.

Legtöbb a kérő imádság. Istennek elég hallgatni és nemcsak meghallgatni az imádságokat. Sokkal kevesebb a köszönő imádság, amelyben azt a feleletet – akár igenlő, akár tagadó az – megköszönjük, amit imádságunkra ad.

A harmadik imádság a legritkább. Az az imádság, amelyik meg van győződve arról, hogy „*Mind jó, amit Isten térszen*” és minden felelet, amit Isten ad, a legkívánatosabb felelet.

A kérő imádság a leggyakoribb, a köszönő ritkább, a legritkább a dicsőítő imádság.

Az erre a napra kijelölt Ige is imádság, mégpedig a dicsőítő imádságok közé tartozik. Ez nem egyszerűen illem-kérés, hanem az Úr és szolga viszonya, nem pedig a megajándékozott és az ajándékozó viszony, hanem a meghallgató Isten és az imádkozó ember viszonya. Az imát meghallgató Isten az Úr, az imádkozó ember a szolga, függetlenül attól, hogy annak ismerjüke el vagy pedig nem. Az imát meghallgató Isten, az Úr nem köteles meghallgatni az imádságot, de az imádkozó szolga köteles engedelmeskedni az imádságot hallgató Úrnak.

Mi sokszor úgy imádkozunk, mintha nem az Isten parancsolna nekünk, hanem mi parancsolnánk az Istennek.

Hadd kérdezzem meg Tőletek Testvéreim, hogy akkor, amikor imádkozunk, a szolgálás pontján maradunk-e, vagy parancsolni akarunk az Istennek? Az igazi imádság mindig a szolgálói lelkületből fakad!

Az imádkozó ember partnere az imádságot hallgató Úrnak. Ő választotta magának, ezért kedveli az Isten.

Isten törvényét beszéli a népeknek, mondja az Ige. Nem nagy hanggal, hanem nagy szívvel imádkozik. Számára Isten a gyengék istápolója, (Ézs 42,3) fogja kezét az imádkozó embernek és bizalmába avatja, „*mielőtt meglennének, tudatom veletek*”. (Ézs 42,9) Féltekénen vigyáz rá, hogy az imádkozó ember csak az Övé maradjon.

Csak ezzel a lelkülettel lehet igazán imádkozni. Oh, ha erre a mérlegre helyezzük imádságainkat, mi marad ezen a mérlegen?

Mit felel Isten az ilyen előre dicsőítő imádságra?

A dicsőítő imádságokkal telített szívű ember, fénylő ember. A Hegyi Beszéd elején beszél erről Máté evangéliuma az 5. rész 14-16. versben. A dicsőítő ember telített szívű ember. Nem un rá az imádságra a fénylő szívű ember.

A fénylő szívű ember, világító ember. Nem a tudományával világít, hanem az életével. Valósítsuk meg az életünkben azt, amit az énekünkben tanultunk: „*Szeretnék lenni, mint Ő, alázatos szelíd...*” Míg másoknak világítunk, minket a belső tűz megemészt. Elégek, mint a csipkebokor, de fényesség ragyog körülöttem és ez a fényesség nem szűnik meg. Máté 5,14-ben olvassuk: „*Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy véka alá rejtsek... hanem hogy fényljék azoknak, akik a házban vannak.*”

Hadd kérdezzük meg, világít-e életünk másoknak, vagy csak magunkra vet fényességet szolgálatunk? Az igazi keresztyén élet fényeskedő élet, amelynek világossága arra irányul, akiről szólunk, beszélünk, aki az életünk és reménységünk magányunkban is.

Ebben a két igeszakaszban ezeket üzenté nekünk az Isten Szentlelke.

Alázzuk meg magunkat Őelőtte. Valljuk meg, hogy sokkal több a sötét folt az életünkben, mint a világos. Több az, ami árnyat vet, mint ami dicsőítő.

Alázzuk meg magunkat előtte és kérjünk világosságot a sötétségben élő népének. Jaj annak, aki nem rendez életét a világosságon és jó annak, akinek élete akármilyen sötét van is, meggyújtott gyertyaként fényeskedik addig, míg el nem ég. Fényénél mások lángra gyulladnak, hogy dicsőítessék a mi mennyei Atyánk!

Ámen.

Könyörögjünk azért, hogy Isten ajándékozzon meg világító élettel. Imádkozzunk azért, hogy ne felejtünk el semmit se megköszönni az Atyának. Ha ezért könyörgünk, akkor rájövünk arra, hogy mennyi megköszönni valónk marad még.

Dicsőítsük az Urat a golgotai kereszten kijelentett kegyelméért, mindazért, amit földi életünkben ajándékoz mindannyiszor, valahányszor keblére ölel és vár minket, mindent megbocsát és az örök hajlékba vezet.

Semmi sem hiányzik annyira az életünkből, mint az Isten dicsőítése. Kérni, kérünk Tőle, megköszönni ildomosnak tartjuk, de dicsőíteni az Urat azt nem tesszük meg.

Magasztaljuk az Urat, könyörögjünk Tőle imádkozó szívet, hogy dicsőítsük mennyei Atyánkat, valahányszor megnyílik szívünk és szánk imádságra.

Ima: Köszönjük, hogy van füled a hallásra, amikor mi nem érdemelünk mást, mint azt, hogy elkergess akkor, ha mi leborulunk Előtted és ha arra nézel, hogy az imádkozás eredményeképpen miképpen alakul az életünk. Csak az az érdemünk, hogy Magadra és a kereszten hozott áldozatra nézel.

Köszönjük a meg nem hallgatott és nem teljesített könyörgéseinket! Add Urunk, hadd tudjunk hinni – akár igen, akár nem jön – abban, hogy szíved mélyéből jön a felelet.

Köszönjük, hogy a golgotai kereszten erről olyan pecsétetes bizonyosságot adtál, amelynél hatalmasabbal senki sem győzhetett meg minket.

Mégis köszönjük, hogy nem mindig hallgatsz meg! Köszönjük, hogy megrostáld imádságainkat. Köszönjük, hogy nem büntetsz azzal, hogy minden imádságunkra igennel felelsz.

Áldunk, hogy imameghallgató vagy és elutasító válaszdobban is irgalmas és kegyelmes Urunk vagy. Add Uram, hogy ne riasszanak meg minket életünk próbái, tudjunk hinni abban, hogy Te Magad rostáld meg imádságainkat és megadod azt, amire nekünk életünkre és üdvösségünkre szükségünk van! Hiszen a golgotai kereszten bizonyosságot tettél arról, hogy üdvösségünket megadod még akkor is, ha az Fiad életébe kerül!

Hadd menjünk ma mind Eléd! Hadd kapjunk reménységet és békességet. Add, hogy tudjunk hívni, míg nem szólsz és elfogadni azt, amit szólsz, még akkor is, ha nem mondasz igent könyörgéseinkre.

Köszönjük azt, amit imaéletünkben velünk cselekedtél, áldd meg imaéletünket ezután is! Add, hogy legyen velünk mindig valaki, aki, amikor leroskad a kezünk, segítsen felemelni, hogy tudjuk keresni a lelki közösségben egymás segítségét és ügyed győzelmét! Hadd legyen meg ennek az életnek minden áldása hétköznapi életünkön is. Hogy érezzük, velünk van az Isten és akivel vele van az Úr, az győzelmesen járja végig az életutat!

Ámen.